

[Justitsministeren.]

mer, samt alle sager, der senere forelå til afgørelse. Udvalgets medlemmer fik en redegørelse for hver enkelt sag og havde lejlighed til, når det ønskedes, at sætte sig ind i sagens akter. Udvalgets sidste møde blev afholdt den 16. december 1949, idet alle de forelagte sager da var færdigbehandlet.

I den følgende tid rejstes fra forskelligt hold på ny kritik af den måde, hvorpå undersøgelsen af sagerne var grebet an. Kritikken betonedede navnlig hensynet til de likvideredes pårørende og krævede undersøgelser foretaget i videre omfang end tidligere sket. Den daværende justitsminister, Steincke, fandt derfor anledning til den 4. juli 1950 at udsende en omfattende redegørelse. I denne blev det stillet i udsigt, at justitsministeriet i et vist omfang ville foretage nye undersøgelser af hensyn til de pårørende, men man afviste at foretage nogen almindelig undersøgelse af samtlige likvideringer.

I den følgende tid — også efter regeringskiftet i oktober 1950 — blev de lovede grundige undersøgelser af enkelt-sager foretaget, og der blev udsendt en snes erklæringer om resultatet.

De mange overvejelser om likviderings-sagernes behandling, som jeg har gjort rede for, har så godt som udelukkende haft til hensigt at sikre de likvideredes pårørende oprejsning i rimeligt omfang. Der har ikke været større diskussion om, at navnene på de modstandsfolk, der traf bestemmelse om, eller som foretog likvideringerne, skulle holdes hemmelig. Det er et princip, som justitsministeriet har holdt ubetinget fast på.

Jeg finder i denne forbindelse at måtte oplyse, at justitsministeriet for nogle uger siden modtog stævning fra de pårørende til en likvideret ung mand med påstand om udlevering af alle sagens akter og rapporter. Den 8. november 1947 havde ministeriet for særlige anliggender imidlertid udsendt en erklæring, i hvilken det blev fremhævet, at den pågældende unge mand blev dræbt af medlemmer af modstandsbevægelsen efter ordre, og at det var oplyst, at han var blevet genstand for en tilsyneladende velbegrunnet mistanke om til Gestapo at have angivet nogle modstandsfolk, men at senere undersøgelser havde vist, at mistanken var ubegrundet, hvorfor den

pågældendes død på det dybeste måtte beklages.

Det er herefter klart, at justitsministeriet i retten må påstå, at kravet om udlevering af akterne ikke imødekommes.

Med hensyn til likvideringen af løjtnant Knud Skou har ministeriet for særlige anliggender den 15. august 1946 udsendt en erklæring, der lyder således:

„Løjtnant Knud Skou, født den 23. september 1917, blev den 23. november 1944 ved Skovriderkroen, Charlottenlund, dræbt af medlemmer af modstandsbevægelsen efter ordre.

Det er oplyst, at Knud Skou, der udførte et dygtigt arbejde i forbindelse med våbentransporter fra Sverige, blev udsat for en alvorlig og tilsyneladende velbegrunnet mistanke om at frembyde en fare for disse transporters sikkerhed. Senere foretagne undersøgelser har vist, at denne mistanke var ubegrundet, hvorfor hans død på det dybeste må beklages.“

Det fremgår af denne erklæring, at modstandsbevægelsen har taget ansvaret for denne likvidering, og at den var begrundet med, at der var en tilsyneladende velbegrunnet mistanke om, at Skou frembød en fare for sikkerheden for våbentransporterne fra Sverige.

Denne sag er behandlet helt efter de retningslinjer, jeg har gjort rede for. Efter oplysninger, der stammer fra modstandsbevægelsen, foreligger der ikke noget forbyderisk motiv i forbindelse med likvideringen, og justitsministeriet har derfor ikke skullet eller kunnet foretage videre i denne sag.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg beder formanden om tilladelse til i min redegørelse at bringe et par korte citater.

Inden jeg besvarer forespørgslen ved nærmere at omtale de sager, der falder ind under mit område, vil jeg gerne give nogle oplysninger om, hvad forsvarsministeriet og dets myndigheder besidder af materiale til belysning af forholdet mellem værnene og modstandsbevægelsen under krigen.

Hærkommandoen og søværnskommandoen opfordrede kort efter besættelsens ophør en række officerer til at indsende beretninger om deres virksomhed i mod-